



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha, v právní věci žalobce: **SYNOT TIP, a.s.**, se sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2014, č. j. 518/14/5000-26000-701638,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“) ze dne 17. 10. 2013, č. j. 423038/13/4000-49100-800233. Tímto rozhodnutím byla žalobci dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o loteriích“), uložena pokuta ve výši 280 000 Kč za spáchání správního deliktu, jehož se měl žalobce dopustit tím, že:

1. Dne 26. 3. 2013 v době mezi 07:08 – 7:55 hod. při kontrole provozovny ve zvláštním provozním režimu ČS Benzina, pobočka E 442- Gajer 9999, Litomyšl bylo zjištěno, že nebyla provedena úprava oddělené části prostoru provozovny s umístěným koncovým videoloterním terminálem (dále jen „IVT I“) výr. č. 17001 od ostatních prostor k zabránění přístupu osobám mladším 18 let za účelem jejich účasti na hrách, čímž mělo dojít k porušení ustanovení § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích,
2. Dne 22. 5. 2013 v době mezi 14:05 – 15:00 hod. při kontrole provozovny ve zvláštním provozním režimu ČS Benzina, Řevnická, Mníšek pod Brdy bylo zjištěno, že nebyla provedena úprava oddělené části prostoru provozovny s umístěným koncovým videoloterním terminálem (dále jen „IVT II“) výr. č. 31307 od ostatních prostor k zabránění přístupu osobám mladším 18 let za účelem jejich účasti na hrách, čímž mělo dojít k porušení ustanovení § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích,
3. Dne 22. 5. 2013 v době mezi 12:00 – 12:55 hod. při kontrole provozovny ve zvláštním provozním režimu ČS Benzina, R 4-13 km Líšnice bylo zjištěno, že nebyla provedena úprava oddělené části prostoru provozovny s umístěným koncovým videoloterním terminálem (dále jen „IVT III“) výr. č. 5534 od ostatních prostor k zabránění přístupu osobám mladším 18 let za účelem jejich účasti na hrách, čímž mělo dojít k porušení ustanovení § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích,
4. Dne 15. 5. 2013 v době mezi 10:50 – 11:30 hod. při kontrole provozovny ve zvláštním provozním režimu ČS Benzina, Vlasákova 1898, Vlašim bylo zjištěno, že nebyla provedena úprava oddělené části prostoru provozovny s umístěným koncovým videoloterním terminálem (dále jen „IVT IV“) výr. č. 10501 od ostatních prostor k zabránění přístupu osobám mladším 18 let za účelem jejich účasti na hrách, čímž mělo dojít k porušení ustanovení § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích,
5. Dne 18. 4. 2013 v době mezi 11:10 – 11:35 hod. při kontrole provozovny ve zvláštním provozním režimu ČS Benzina, U Laktosu 1252, Sedlčany bylo zjištěno, že nebyla provedena úprava oddělené části prostoru provozovny s umístěným koncovým videoloterním terminálem (dále jen „IVT V“) výr. č. 4282 od ostatních prostor k zabránění přístupu osobám mladším 18 let za účelem jejich účasti na hrách, čímž mělo dojít k porušení ustanovení § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích,
6. Dne 5. 4. 2013 v době mezi 09:50 – 10:15 hod. při kontrole provozovny ve zvláštním provozním režimu ČS AGIP, Březnická 388, Příbram IV bylo zjištěno, že nebyla provedena úprava oddělené části prostoru provozovny s umístěným koncovým videoloterním terminálem (dále jen „IVT VI“) výr. č. 10559 od ostatních prostor k zabránění přístupu osobám mladším 18 let za účelem jejich účasti na hrách, čímž mělo dojít k porušení ustanovení § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích,
7. Dne 17. 4. 2013 v době mezi 15:45 – 16:25 hod. při kontrole provozovny ve zvláštním provozním režimu ČS Benzina, Dálnice LS, Velká Dobrá bylo zjištěno, že nebyla provedena úprava oddělené části prostoru provozovny s umístěným koncovým videoloterním terminálem (dále jen „IVT VII“) výr. č. 30004 od ostatních prostor k zabránění přístupu osobám mladším

18 let za účelem jejich účasti na hrách, čímž mělo dojít k porušení ustanovení § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích,

8. Dne 12. 2. 2013 v době mezi 09:00 – 10:35 hod. při kontrole provozovny ve zvláštním provozním režimu ČS Benzina, Královehradecká 1395, Ústí nad Orlicí bylo zjištěno, že nebyla provedena úprava oddělené části prostoru provozovny s umístěným koncovým videoloterním terminálem (dále jen „IVT VIII“) výr. č. 4937 od ostatních prostor k zabránění přístupu osobám mladším 18 let za účelem jejich účasti na hrách, čímž mělo dojít k porušení ustanovení § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích,

9. Dne 15. 5. 2013 v době mezi 09:15 – 09:50 hod. při kontrole provozovny ve zvláštním provozním režimu ČS Benzina, Benešova 977, Kolín bylo zjištěno, že nebyla provedena úprava oddělené části prostoru provozovny s umístěnými koncovými videoloterními terminály (dále jen „IVT IX a IVT X“) výr. č. 30545 a 30495 od ostatních prostor k zabránění přístupu osobám mladším 18 let za účelem jejich účasti na hrách, čímž mělo dojít k porušení ustanovení § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích,

10. Dne 17. 6. 2013 v době mezi 14:00 – 14:45 hod. při kontrole provozovny ve zvláštním provozním režimu Sarajevo, Svatojánská 164, Městec Králové bylo zjištěno, že nebyla provedena úprava oddělené části prostoru provozovny s umístěnými koncovými videoloterními terminály (dále jen „IVT XI, IVT XII a XIII“) výr. č. 4361, 16507 a 31983 od ostatních prostor k zabránění přístupu osobám mladším 18 let za účelem jejich účasti na hrách, čímž mělo dojít k porušení ustanovení § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích,

11. Dne 19. 6. 2013 v době mezi 11:25 – 12:50 hod. při kontrole provozovny ve zvláštním provozním režimu ČS Benzina, dálnice D 5, PS 6 km, Drahelčice bylo zjištěno, že nebyla provedena úprava oddělené části prostoru provozovny s umístěným koncovým videoloterním terminálem (dále jen „IVT XIV“) výr. č. 31308 od ostatních prostor k zabránění přístupu osobám mladším 18 let za účelem jejich účasti na hrách, čímž mělo dojít k porušení ustanovení § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích,

12. Dne 19. 6. 2013 v době mezi 14:50 – 15:50 hod. při kontrole provozovny ve zvláštním provozním režimu ČS Benzina, Rudná D 5,5 km LS 9999 bylo zjištěno, že nebyla provedena úprava oddělené části prostoru provozovny s umístěnými koncovými videoloterními terminály (dále jen „IVT XV a IVT XVI“) výr. č. 30014 a 30488 od ostatních prostor k zabránění přístupu osobám mladším 18 let za účelem jejich účasti na hrách, čímž mělo dojít k porušení ustanovení § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích,

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě poukázal na skutečnost, že provozovatelem loterií a jiných podobných her je již od roku 2002. Proto je pro něj samozřejmostí dodržovat ustanovení zákona o loteriích a podmínky jednotlivých povolení vydaných Ministerstvem financí ČR (dále jen „ministerstvo financí“), na jejichž základě provozuje všechna svá technická zařízení. Žalobce uvedl, že je provozovatelem Centrálního loterního systému (dále jen „CLS“), jehož rámcové povolení bylo ministerstvem financí vydáno dne 31. 12. 2007 pod č. j. 34/26454/2007 (dále též jen „základní rozhodnutí“), a to v souladu s ustanovením § 50

odst. 3 zákona o loteriích, za přiměřeného použití ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona. V základním rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že interaktivní videoloterní terminály (dále též jen „IVT“) budou jako koncové jednotky technického zařízení CLS umístovány do jednotlivých herních středisek. V bodě 7 základního rozhodnutí pak ministerstvo financí stanovilo podmínku technické blokace IVT tak, aby neumožnily hru bez předchozí kontroly účastníka hry. Dle žalobce však ministerstvo financí nikde v rámci základního rozhodnutí nespécifikovalo, že IVT umístěné v rámci herních středisek mají respektovat ustanovení § 17 odst. 10 zákona o loteriích. Žalobce měl tedy za to, že splnil veškeré své povinnosti, kdy vynaložil nemalé finanční prostředky na vytvoření technické i softwarové blokace IVT, a nesouhlasil proto se zásahem do platně vydaných rozhodnutí o povolení, který vyvolává domněnku šikanózního výkonu práva. Dle žalobce bylo pro tuto věc zásadní, že zákon o loteriích byl vydán již v roce 1990, kdy o CLS zákonodárce vůbec nevěděl a vycházel z technických zařízení dané doby. Zákon o loteriích tedy nereagoval na technicky vyspělejší zařízení, jež mohou provozovatelé nastavit prostřednictvím softwarových blokad, a ponechal v platnosti ustanovení, které je dle žalobce neúčinné, jelikož existuje mnohem důslednější mechanismus ochrany osob mladších 18 let před hrou na IVT. Žalobce se domníval, že pokud by IVT oddělil od ostatních prostor provozovny, obsluha by již nebyla povinná kontrolovat věk hráčů, a hrozilo by tak v tomto případě mnohem větší riziko, že na technických zařízeních budou hrát osoby mladší 18 let.

Žalobce připustil, že na provozovně ČS BENZINA, dálnice D5, PS 6 km Drahlečice bylo zjištěno, že IVT nebylo technicky vybaveno tak, aby neumožňovalo hru bez předchozí kontroly plnoletosti k zamezení hry osobám mladším 18 let. Dle žalobce došlo k technické závadě, která byla ihned po zjištění nahlášena a opravena. Případná pokuta za toto pochybení z důvodu technického selhání softwarové blokace by byla přijata bez jakéhokoliv nesouhlasu.

Žalobce své námitky směřoval také proti změně dlouhodobě zaužívané terminologie, konkrétně změně pojmu „herní středisko“ na „místo se zvláštním provozním režimem“ ve smyslu ustanovení § 17 odst. 10 zákona o loteriích, kterou žalobce pokládal za zcela nelogickou a fakticky nemožnou, neboť se jedná pouze o jednu podmnožinu skupiny prostorů v základním rozhodnutí plošně označovaných jako „herní středisko“. Dle názoru žalobce by pak touto změnou zároveň došlo ke změně podmínek provozu CLS, tolik odlišného od provozu výherních hracích přístrojů (dále také jen „VHP“), které se podmínkami „zvláštního provozního režimu“ řídí.

Žalobce v podané žalobě polemizoval také se závěry, k nimž dospěl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, a zcela odmítl jejich použití na projednávanou věc. K tomu poukázal na skutečnost, že pro něj bylo zcela překvapivé a v rozporu s jeho legitimním očekáváním, pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí z těchto závěrů vycházel. V závěru podané žaloby pak žalobce namítal porušení základních principů právního státu, především principu právní jistoty a ochrany dobré víry; ke změně dlouhodobě užívané správní praxe pak citoval nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2009, sp. zn. IV. ÚS 610/06. S ohledem na vše výše uvedené žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí správce daně, zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, jakož i na obsah prvostupňového rozhodnutí správce daně, a dále podrobně popsal a citoval ustanovení zákona o loteriích dopadající na projednávanou věc, včetně jejich výkladu provedeného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 14. 11. 2011, č. j. 5 Afs 26/2011 - 81.

K odlišnému charakteru VHP a IVT žalovaný připomněl závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. K tomu uvedl, že mimo technické odlišnosti VHP a IVT jsou z hlediska naplnění ustanovení § 1 odst. 8 zákona o loteriích požadavky na tyto dva typy výherních zařízení naprosto totožné, neboť co do jejich vnějšího vnímání potenciálními hráči v nich není podstatného rozdílu. Žalovaný dále poukázal na odlišnosti mezi povinnostmi provozovatele učinit taková opatření, aby se osoby mladší 18 let „*nemohly hry účastnit*“, stanovenou v § 1 odst. 8 zákona o loteriích, od prostředků spočívajících v „*zabránění ve hře osobám mladším 18 let*“. Dle žalovaného softwarová blokáce IVT, kterou žalobce zmiňoval v podané žalobě, měla zabránit toliko vlastní hře osob mladších 18 let. Z pohledu zákona o loteriích však toto opatření nelze pokládat za dostačující, neboť žalobce stíhá rovněž obecná preventivní povinnost zabránit účasti na hře osobám mladším 18 let, tedy i v podobě náhodného přihlížení hře jiného hráče, případně již pouhého prvotního kontaktu s hmotnou stránkou IVT.

Žalovaný se také vyjádřil k režimům provozoven loterií a jiných podobných her, které zákon o loteriích rozlišuje, přičemž uvedl, že z pohledu plnění předmětné povinnosti nebylo rozhodující, jakým způsobem ministerstvo financí ve svých rozhodnutích předmětné kontrolované provozovny označilo. Vypořádal se také s žalobcem tvrzenou ustáleností rozhodovací praxe a překvapivostí rozhodnutí v nyní projednávané věci. Žalovaný proto navrhl podanou žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle ustanovení § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Mezi účastníky není sporný zjištěný skutkový stav věci, tj. správní delikty popsané bod bodem 1 až 12 rozhodnutí správce daně a rovněž v tomto rozsudku v části I. V podané žalobě pak žalobce namítal chybnou aplikaci právních předpisů, konkrétně především to, že

všechny jemu uložené povinnosti při provozování IVT splnil, jelikož ustanovení § 17 odst. 10 zákona o loteriích nemohlo být v případě IVT aplikováno.

Dle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích je provozování loterií a jiných podobných her zakázáno, s výjimkou případů stanovených tímto zákonem. Účelem tohoto zákona je vymezit rámec pro zákonem povolené podnikání v oblasti loterií a jiných podobných her a pro jejich provozování, přispět k ochraně osob, které se účastní loterií a jiných podobných her, a k omezení společenských rizik této účasti.

Dle ustanovení § 1 odst. 8 zákona o loteriích účastníkem loterie nebo jiné podobné hry může být jen fyzická osoba, která dovršila 18 let věku a která v souladu s herním plánem uhradí vklad (sázku) provozovateli předem, a to v hotovosti nebo bezhotovostně. Osobám mladším 18 let je účast na loteriích a jiných podobných hrách zakázána. Provozovatel loterií a jiných podobných her musí učinit taková opatření, aby se tyto osoby nemohly hry zúčastnit. K tomuto účelu je oprávněn požadovat předložení průkazu totožnosti.

Ze systematického zařazení citovaného ustanovení zákona do části označené jako *Úvodní ustanovení*, vyplývá, že toto dopadá na všechny loterie a jiné podobné hry regulované zákonem o loteriích. Demonstrativní výčet loterií a jiných podobných her je přitom obsažen v ustanovení § 2 zákona o loteriích a pod písm. l) jsou mezi ně řazeny také *sázkové hry provozované prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení centrálního loterního systému, jímž je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů*. Z uvedeného tedy vyplývá obecná povinnost všech provozovatelů IVT zamezit účasti na hře prostřednictvím IVT všem osobám mladším 18 let. Zákon o loteriích zde přitom blíže nespecifikuje a neposkytuje výslovný návod, jaká opatření považuje za dostatečná k dosažení tohoto cíle, avšak jelikož se jedná o oblast, jež je pod přísnějším dohledem jak zákonodárce, tak široké veřejnosti, a to z důvodu, že jsou s účastí na loteriích a jiných podobných hrách tradičně spojena společenská rizika vyúsťující např. až v patologické hráčství (kdy zákonodárce si je vědom skutečnosti, že tyto negativní jevy nelze zcela vymýtit, a jeho snahou je tedy alespoň jejich omezení), je nutno k výkladu zákonných ustanovení přistupovat s tímto vědomím a vyžadovat opatření nevyvolávající pochybnosti o jejich účinnosti a dostatečnosti.

„Titul“, na jehož základě je žalobce oprávněn loterii a jiné podobné hry provozovat, je v daném případě povolení ministerstva financí vydávané podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Podle tohoto ustanovení zákona může ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, a to za předpokladu, že v povolení budou všechny podmínky provozování takové loterie a jiné podobné hry podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona. Ministerstvo financí pak v této souvislosti provozovateli stanoví, aby učinil opatření k zamezení hry osobám, které nedovršily věku 18 let, jakož i k zajištění veřejného pořádku.

V daném případě bylo žalobci povoleno provozovat loterii nebo jinou podobnou hru podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení CLS tvořeného centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými IVT, byl mu schválen všeobecný herní plán CLS

a stanoveny podmínky, za nichž je možné loterii nebo podobnou hru provozovat, a to rozhodnutím ministerstva financí ze dne 31. 12. 2007, č. j. 34/26454/2007. Toto rozhodnutí pod bodem 2 stanoví, že zákaz hry osobám mladším 18 let musí být umístěn viditelně na každém IVT. V podmínce pod bodem 7 pak upravuje, že pokud není herním střediskem kasino nebo herna, musí být IVT technicky vybaven tak, aby neumožnil hru bez předchozí kontroly plnoletosti a neumožnil hru osobě mladší 18 let. V podmínce 12 je dále upravena povinnost ustanovit osoby, které zajistí nemožnost účasti na hře osob mladších 18 let.

V souvislosti s provozováním loterií a jiných podobných her zákon o loteriích vymezuje tři typy režimů, a to režim 1/ kasina, 2/ herny a 3/ tzv. zvláštní provozní režim. Provozování loterií a jiných podobných her v režimu kasina je upraveno v části čtvrté zákona o loteriích (konkrétně v § 32 a násl. zákona). Provozování loterií a jiných podobných her v režimu herny a ve zvláštním provozním režimu upravuje část druhá zákona o loteriích. Ustanovení § 17 odst. 9 zákona o loteriích v této souvislosti výslovně stanoví, co se rozumí hernou; charakter zvláštního provozního režimu je pak definován v ustanovení § 17 odst. 8 téhož zákona. Ten stanoví, že *výherní hrací přístroje smějí být provozovány v kasinech a hernách. Dále smějí být provozovány v pohostinských zařízeních a dalších místech, která splňují podmínky zvláštního provozního režimu podle odstavce 10. Více než šest výherních hracích přístrojů smí být provozováno pouze v hernách a kasinech.*

Ustanovení § 17 odst. 10 zákona o loteriích pak upravuje, že *zvláštní provozní režim vyžaduje dohled osoby odpovědné za dodržování zákazu hry osob mladších 18 let, kterým je z důvodu zamezení jejich účasti na hře vstup zakázán*

- a) do celého prostoru provozovny, nebo
- b) do místnosti v provozovně výhradně určené k provozování výherních hracích přístrojů, nebo
- c) do oddělené části provozovny určené k provozování výherních hracích přístrojů.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že hrací zařízení mohou být - kromě míst k tomu výhradně určených, tj. v hernách a kasinech, kam je přístup mladistvých zakázán, a již při vstupu jim tento není umožněn, umístěna např. také v restauracích, barech, na čerpacích stanicích a jiných podobných provozovnách. Tyto provozovny ovšem (na rozdíl od heren a kasin) nejsou *a priori* určeny ke hře, ale jsou navštěvovány prioritně za jiným účelem, a to zpravidla za účelem občerstvení, k různým schůzkám, jednáním, nákupu pohonných hmot, apod. Pro tyto provozovny pak zákon o loteriích stanoví provozovateli přijmout opatření obdobná hernám a kasinům, především co se týká přístupu ke hře, resp. již samotného vstupu mladistvým do těchto prostor (k tomu viz již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2011, č. j. 5 Afs 26/2011 - 81, publikovaný pod č. 2525/2012 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz).

V nyní posuzované věci je přitom klíčové, že konkrétní IVT byly v 11 případech umístěny v prostorách čerpacích stanic a jednou v prostorách restaurace (bod 10), přičemž tato skutečnost není mezi účastníky řízení sporná. Do prostorů čerpacích stanic, jež jsou primárně určeny především k čerpání a nákupu pohonných hmot, ale též k občerstvení, nákupu jiného spotřebního zboží apod., pak mohou vstupovat všechny osoby bez omezení věku. Stejně tak mohou tyto osoby vstupovat do restaurace, která je primárně navštěvována za

účelem občerstvení, k různým schůzkám, jednáním apod. A právě z důvodu neomezeného přístupu osob do provozoven podléhajících zvláštnímu provoznímu režimu klade zákon o loteriích důraz na dodržování zákonem stanoveného zákazu účasti osob mladších 18 let na hře. Proto ustanovení § 17 odst. 10 zákona o loteriích vyjadřuje požadavek dohledu osoby odpovědné za dodržování zákazu hry osob mladších 18 let, jímž je z důvodu zamezení účasti na hře zakázán vstup do prostoru s umístěnými a provozovanými herními zařízeními, a to s ohledem na prostorové dispozice provozovny (ve 3 různých podobách předvídaných ustanovením § 17 odst. 10 zákona o loteriích – viz výše).

Nepřistoupí-li provozovatel k opatření ve formě omezení vstupu osob mladších 18 let do celé provozovny (což je v případě čerpacích stanic, ale i restaurací nejspíš vyloučeno) případně nevyčlení-li k provozování loterií a podobných her v rámci provozovny samostatnou místnost, do které bude osobám mladším 18 let vstup zakázán, je v souladu s ustanovením § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích v takovém případě jeho povinností oddělit část provozovny určenou k provozování výherních zařízení, do níž bude z důvodu zamezení jejich účasti na hře zakázán vstup osobám mladším 18 let. Zároveň podle § 17 odst. 2 zákona o loteriích platí, že provozovatel musí učinit taková opatření, aby se tyto osoby nemohly hry zúčastnit. Pokud tedy v daném případě nedošlo k volbě ani jedné z uvedených zákonných možností, žalobce provozoval loterii, tombolu nebo jinou podobnou hru v rozporu se zákonem o loteriích. Naplnil tedy znaky správního deliktu dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích, podle kterého *pokutu do výše 10 000 000 Kč uloží finanční úřad uvedený v § 46 odst. 1 písm. c) právnické nebo fyzické osobě, která bez povolení, které by bylo oprávněno vydat ministerstvo, provozuje nebo organizuje loterii, tombolu nebo jinou podobnou hru, nebo ji provozuje v rozporu s tímto zákonem nebo poruší zákaz stanovený v § 1 odst. 5 nebo § 4 odst. 10.*

Namítal-li žalobce v této souvislosti změnu zaužívané terminologie (konkrétně změnu pojmosloví z „herní středisko“ na „místo se zvláštním provozním režimem“), tak v základním rozhodnutí ministerstvo financí užívalo pojem „herní středisko“ jako zkratku, jež v sobě pro potřeby tohoto rozhodnutí zahrnovala herní střediska, provozovny, herny. Pokud v doplňujících rozhodnutích případně užívalo pojem „herní středisko“ pro označení provozoven, do níž byl těmito rozhodnutími umístěvány IVT, pak žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že tento stav byl zapříčiněn terminologickou nejednotností, kdy pro označení jednotlivých typů provozoven byl do roku 2012 užíván pojem „herní středisko“. Je tedy zřejmé, že se v daném případě nejednalo o žádnou faktickou změnu terminologie, jak se žalobce pokouší naznačit v podané žalobě. Z hlediska povinností žalobce je nerozhodné užití termínu „herní středisko“ v základním rozhodnutí, jelikož tento pojem neoznačuje režim, v němž je možné loterie a jiné podobné hry ve smyslu zákona o loteriích provozovat. V této souvislosti krajský soud opětovně připomíná jednotlivé režimy provozoven, jež zákon o loteriích rozlišuje, a to režim herny, režim kasina (tyto dva režimy s sebou nesou povinnost zamezit v přístupu osobám mladším 18 let do těchto provozoven) a zvláštní provozní režim. Pokud tedy ministerstvo financí v doplňujícím rozhodnutí o umístění IVT výslovně neoznačilo režim, v němž by měly být IVT provozovány, je možno je bez pochybností dovodit z charakteru provozoven, do níž byly IVT umístěny, tj. čerpací stanice a restaurace, které *a priori* nejsou určena k provozování loterií a jiných podobných her (jako v případě

kasina či herny), a tedy vyžadují opatření zvláštního provozního režimu k zabránění osobám mladším 18 let v účasti na hře.

Prisvědčit tak nelze ani námitkám žalobce směřujícím proti porušení zásady právní jistoty, dobré víry ve vydaná povolení a proti změně dlouhodobě zaužívané správní praxe. Žalobci nemůže svědčit dobrá víra v tom smyslu, že by nemusel dodržovat povinnosti plynoucí z výše popsanych rozhodnutí a též ze zákona o loteriích, kdy právě dodržování těchto povinností správce daně v případě žalobce kontroloval. Krajský soud tedy jednak nemá za to, že by postup správce daně vůči žalobci v daném případě vykazoval známky šikanózního jednání, jednak ani není zřejmé, z čeho konkrétně žalobce dlouhodobě zaužívanou správní praxi dovozuje, tvrdí-li, že v roce 2012 byl způsob, kterým IVT v jednotlivých provozovnách provozoval, ze strany správních orgánů akceptován. Skutečnost, že v nyní posuzovaném případě kontroly proběhly až v roce 2014, nemůže svědčit o dobré víře žalobce či o ustálené správní praxi, která by zakládala jeho legitimní očekávání v tom smyslu, že nebylo-li jeho jednání sankcionováno dříve, bylo správními orgány tolerováno. Tuto argumentaci nelze přijmout tím spíše, že žalobce je osobou s dlouholetou praxí v provozování loterií a jiných podobných her, a tedy osobou, která si musela být zákonem stanovených povinností vědoma.

Na výše uvedených závěrech pak nemůže ničeho změnit ani námitka žalobce, že se v kontrolovaných provozovnách nenacházely výherní hrací přístroje, ale interaktivní videoloterní terminály, a tedy na žalobce právní úprava obsažená v § 17 odst. 10 zákona o loteriích nedopadala. Ani takto uplatněnou námitku však krajský soud neshledal důvodnou. Krajský soud naopak zastává názor, že i v případě IVT, jejichž definice vyplývá z ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích, se principiálně nejedná o jiný přístroj, než je výherní hrací přístroj (VHP). Tento závěr ostatně ve své rozhodovací činnosti vyslovil již Ústavní soud, který vážil, zda interaktivní videoloterní terminál lze podřadit pod kategorii výherních hracích přístrojů, tak jak je definována v zákoně o loteriích. Nález Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, publikovaný pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625), dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, přitom tuto otázku řešil v souvislosti s problematikou možnosti regulace umístění výherních hracích přístrojů a interaktivních videoloterních terminálů obcemi. Dospěl přitom k závěru, že interaktivní videoloterní terminál sice neumožňuje podřadit pod úzkou definici výherního hracího přístroje dle ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích, neboť jakožto koncové herní stanice jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, a tedy postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 zákona o loteriích, avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici uvedenou v ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť se nepochybně jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu. Tím Ústavní soud zároveň potvrdil, že není důvod pro jejich odlišné zacházení, kdy z hlediska společenské škodlivosti, jakož i účelu a smyslu zákonných ustanovení, jejichž cílem je zamezení účasti na hře mladistvým, je totiž zcela nerozhodné, o jaké herní zařízení se jedná. V této souvislosti nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že mezi výherními hracími přístroji a interaktivními videoloterními terminály neexistuje na vnější pohled žádný zásadní rozdíl.

Krajský soud pak s ohledem na argumentaci žalobce také pro úplnost připomíná, že správní soudy ze závěrů, k nimž Ústavní soud dospěl, vycházejí v širším smyslu již od vydání shora uvedeného plenárního nálezu dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, a to i ve

věcech, v nichž žalobce vystupoval jako účastník řízení (srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 3. 2013, č. j. 29 Af 15/2011 - 106, ze dne 5. 3. 2013, č. j. 29 Af 39/2011 - 110, ze dne 12. 3. 2013, č. j. 29 Af 44/2011 - 149, ze dne 12. 3. 2013, č. j. 29 Af 64/2011 - 140, ze dne 18. 6. 2013, č. j. 29 Af 100/2011 - 157, ze dne 18. 6. 2013, č. j. 29 Af 92/2011 - 113, Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 8. 2013, 57 A 96/2011 - 112, ze dne 21. 8. 2013, č. j. 57 A 87/2011 - 135, Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 10. 2013, č. j. 10 Af 527/2012 - 53, Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 2 Afs 91/2013 - 56 a ze dne 5. 2. 2014, 2 Afs 108/2013 - 37, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Výše uvedený náleží Ústavního soudu tak sice byl vydán před novelou zákona o loteriích, avšak touto novelou zákonodárce pouze potvrdil zavedenou praxi provozovatelů CLS, aby do budoucna nevznikaly pochybnosti. Jinými slovy, novela přinesla mimo jiné i legislativní vymezení CLS, a to zákonem č. 300/2011 Sb., kterým byl změněn zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů a další související zákony. Cílem této novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím CLS s koncovými interaktivními videoloterními terminály. Nově je tedy od účinnosti této novely v ustanovení § 2 písm. l) zákona definováno funkčně nedělitelné technické zařízení CLS. Stejně tak je důležitý postup zákonodárce, kterým v nově vloženém odstavci 6 ustanovení § 50 zákona o loteriích definuje provozování sázkových her, loterie nebo jiné podobné hry tak, že se jím rozumí mimo jiné také vlastní provoz interaktivních videoloterních terminálů včetně přijímání vkladů, výplaty výher a dalších úkonů směřujících k uzavírání smluvních vztahů mezi provozovatelem a sázejícím a za provozování naopak nepovažuje řídicí provozní činnost provozovatele, provoz centrálních serverů, uzavírání smluvních vztahů provozovatele a jeho smluvních partnerů, vyřizování reklamací a ostatní administrativní činnost související s provozem loterií a jiných podobných her. Je tedy zřejmé, že zákonodárce potvrdil a reagoval na zavedenou praxi provozovatelů CLS tak, aby do budoucna nevznikaly pochybnosti či neodůvodněné rozdíly mezi výherními hracími přístroji a interaktivními videoloterními terminály.

Tento závěr ostatně ve své rozhodovací činnosti opakovaně potvrdil také Nejvyšší správní soud, kdy např. v rozsudku ze dne 25. 7. 2013, č. j. 2 Afs 57/2013 - 34, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že kromě funkčně-technického hlediska má význam i vnímání výherních hracích přístrojů a interaktivních videoloterních terminálů jejich běžnými uživateli. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*má za to, že uživatel (hráč) nevnímá žádný podstatný rozdíl mezi hrou na VHP a VLT; z jeho pohledu jde o zařízení obdobná, která užívá s úmyslem dosáhnout prostřednictvím sázek co nejvyšší výhry v penězích. Pro tyto uživatele je naprosto okrajové, zda ke generování výhry dochází přímo v daném zařízení (jako je tomu u VHP), anebo v centrálním loterijním systému (v případě VLT). Stejně jsou i negativní socioekonomické důsledky užívání VHP a VLP; v obou případech je pociťují obce, na jejichž území se tato zařízení nachází. Tento fakt ostatně zcela jasně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2315/12, kdy zopakoval svůj konstantní názor, že provozování VHP a obdobných zařízení je na samém okraji společensky akceptovaných aktivit, neboť je doprovázeno významnými negativními externalitami, ovlivňujícími situaci obyvatel a veřejný pořádek v dotčených obcích (viz bod 39. nálezu)*“.

Obdobně se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudcích ze dne 11. 6. 2014, č. j. 5 Afs 88/2013 - 41, a ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 108/2013 - 72, oba dostupné na www.nssoud.cz. V těchto věcech, byť byly napadené rozsudky krajského soudu v obou případech zrušeny, nicméně Nejvyšší správní soud zároveň přisvědčil krajskému soudu v posouzení námitky stran tvrzené odlišnosti interaktivních videoloterních terminálů (IVT) a výherních hracích přístrojů (VHP). Výslovně pak v těchto rozsudcích Nejvyšší správní soud připustil aplikaci ustanovení § 17 zákona o loteriích též na interaktivní videoloterní terminály, kdy uvedl: „*Správní orgán by stěžovatele v daném případě, kdy byla prokazatelně zjištěna přítomnost mladistvé osoby v jeho provozovně, byl oprávněn příp. sankcionovat za porušení ustanovení § 17 odst. 2 zákona o loteriích, který přikazuje provozovateli učinit taková opatření, aby se osoby mladší 18 let nemohly hry zúčastnit.*“ Z hlediska společenské škodlivosti, účelu a smyslu zákonných ustanovení zamezujících účasti na hře mladistvým bylo totiž dle Nejvyššího správního soudu v citované věci zcela nerozhodné, o jaké herní zařízení se jednalo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 5 Afs 88/2013 - 41, dostupný na www.nssoud.cz).

Poukazoval-li žalobce v podané žalobě také na zastaralost zákona o loteriích, který dle jeho názoru nereфлекtuje technologický vývoj, kdy přestože dnes mohou být IVT účinněji zabezpečeny tzv. softwarovou blokadí, zákon nadále obsahuje podmínku oddělení prostor s umístěným herním zařízením, krajský soud v této souvislosti konstatuje, že smysl a účel těchto ustanovení zákona o loteriích nelze spatřovat toliko v zabránění samotné hře mladistvým, ale též již v prevenci. Zákon o loteriích zavádí restriktivní opatření, která je nutno v otázce přístupu mladistvých k hazardním hrám obecně přijmout, neboť závislost na herních automatech (gamblerství) nepochybně představuje závažnou psychickou závislost, která může ohrozit jejich další existenci, rodinu a negativně působit také na celou společnost.

Význam opatření zakotveného v ustanovení § 17 odst. 10 zákona o loteriích je přitom z hlediska svého účelu následující. Cílem tzv. softwarové blokace IVT je zabránit osobám mladším 18 let samotné hře na těchto zařízeních a jejím důsledným využíváním lze tedy velmi účinně zabránit aktivní účasti osob mladších 18 let na provozovaných loteriích a jiných podobných hrách. Smyslem a cílem opatření dle ustanovení § 17 odst. 10 zákona o loteriích, tedy oddělení prostor sloužících k provozování loterií a jiných podobných her, je však také zabránit vizuálnímu kontaktu s herním zařízením, a tedy i tzv. „*pasivní hře*“, tj. přihlížení osoby mladší 18 let hře jiného hráče. Ke stejnému závěru ostatně dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 14. 11. 2011, č. j. 5 Afs 26/2011 - 81, publikovaném pod č. 2525/2012 Sb. NSS, v němž vyslovil následující závěry: „*Účel § 17 odst. 10 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, nelze spatřovat toliko v zabránění samotné hře mladistvými na výherních hracích přístrojích, ale smysl opatření, která stanoví toto ustanovení, je nutno spatřovat již v prevenci, tzn. aby mladiství do prostor, v nichž se provozují hazardní hry, nemohli vstupovat, tzn. „účastnit se“ např. provozované hry ani pouze „vizuálně“. Za oddělení prostoru ve smyslu § 17 odst. 10 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, nelze považovat již samotné umístění výherních hracích automatů ve veřejně přístupné místnosti, na nichž provozovatel připevní zákazové značky bránící vstupu a hře mladistvým. Zákon však nestanoví, že oddělení prostoru musí být provedeno toliko pevnou stěnou (např. stavební úpravou), není tedy vyloučeno, aby výherní hrací přístroje byly odděleny i jiným způsobem, např. variabilní zástěnou apod., který by zaručoval jejich nedostupnost mladistvým.*“

Je tedy patrné, že shora citované požadavky nemohou být z povahy věci naplněny prostřednictvím softwarové technické blokace IVT, jak v podané žalobě namítal žalobce. Z téhož důvodu je pak nutno odmítnout také jeho další argumentaci, že si daná opatření vyžádají také vysoké stavebně technické náklady, které žalobce bude nucen vynaložit, přestože je ochrana již nyní efektivně zajištěna danými technickými zábranami; a že pokud by došlo k oddělení části provozovny, v níž se IVT nachází, už by obsluha nebyla povinná kontrolovat věk hráčů. Naopak tato dvě opatření existují vedle sebe, sledují, jak krajský soud vysvětlil výše, odlišný cíl, přičemž tzv. softwarovou blokadou byl žalobce s ohledem na bod 7 základního rozhodnutí ministerstva financí povinen (jako tzv. „pojistkou“) vybavit všechny IVT, které nejsou umístěny v provozovně v režimu herny nebo kasina.

Krajský soud proto uzavírá, že ve všech provozovnách žalobce byly předmětné IVT umístěny v prostorách čerpacích stanic PHM, či v restauraci, které jsou bez omezení přístupné veřejnosti, a tedy i osobám mladším 18 let. Provozovny svým charakterem naplnily podmínky zvláštního provozního režimu, a v důsledku toho na ně tedy také dopadly veškeré povinnosti plynoucí ze zákona o loteriích i z podmínek obsažených ve vydaných rozhodnutích ministerstva financí. Pokud přitom ani v jedné z provozoven nebyl z důvodu zamezení účasti osob mladších 18 let prostor s umístěným IVT ani označen ani oddělen (ať už variabilní či pevnou překážkou) od ostatních prostor provozovny čerpací stanice PHM a restaurace správní orgány nepochybily, pokud dospěly k závěru, že žalobce v takovém případě provozoval loterii, tombolu nebo jinou podobnou hru v rozporu se zákonem o loteriích, a dopustil se tak správního deliktu dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) tohoto zákona.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. 8. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu